

Pohled freu- diána

Eva Lexová

Jste-li bohatí, je to
v jistém smyslu, jako
byste byli dokonalí.
Lidé se vám v obou
případech budou
vyhýbat. Proč?
Aby nemuseli závidět,
protože závist vypaluje
díry do duše.

*Věřil jsem, že si budu vždy moci dělat,
co budu chtít. To jsem ale nepočítal se
svým podvědomím.*

Ta velká lež

Eva Lexová

*Věřil jsem,
že si budu vždy moci
dělat, co budu chtít.
To jsem ale nepočítal
se svým podvědomím.*

*Být bohatý,
znamená
v podstatě to
samé jako být
perfektní, lidi se
drží v ústraní. Proč,
z jakého důvodu?
Aby nemuseli závidět,
protože závist vypaluje
díry do duše.*

- 1 ... *Hongkong* ... 4
- 2 ... *Psychoterapeut* ... 8
- 3 ... *Deset let lži* ... 12
- 4 ... *Terapie* ... 20
- 5 ... *Můj syndrom vyhoření* ... 22
- 6 ... *Pomohu mu, je to pro mě lepší* ... 30
- 7 ... *Zosobněný ďábel* ... 32
- 8 ... *Ona ten dům nechce!* ... 34
- 9 ... *Co jen mám dělat?* ... 36
- 10 ... *Nemohu jinak* ... 37

*Psychopat staví vzdušné zámky!
Psychopat v nich také bydlí a psychiatrovi platí nájem :-)*

*Nevědomí je v psychologii ona oblast lidské duše, která vědomí není přímo přístupná. Hlubinná psychologie vychází z toho, že nevědomé psychické procesy rozhodujícím způsobem ovlivňují lidské jednání, myšlení i city, a že uvědomění si nevědomých pochodů je podstatným předpokladem terapie neuróz.
V běžném jazyce se pro nevědomí používá také pojem podvědomí.*

Bohatý idiot je bohatý. Chudý idiot je idiot.

Není moudré měřit život v pojmech času. Možná jsou měsíce, které ještě máme před sebou, důležitější než všechny roky, které jsme prožili.

Nikoho se člověk nebojí více než toho, komu ublížil.

Nejnebezpečnější nepřítel je ten, kterého se nikdo nebojí. Dospěje člověk k šibeničnímu humoru, když se vzdá škodolibosti?

Bylo to legrační, najednou mezi tisíci malých Číňanů spatřit známý obličej. Se svými 193 centimetry jsem dobře viděl na všechny chodce v Nathanroad. A nebylo jich málo. R. jsem znal z redakce mého švagra, když jsem přišel ze Salemu do Mnichova, rozhlížel jsem se, co bych tak mohl dělat, ta idea se žurnalismem mi nepřišla až tak lákavá, ale navštěvovat švagra v redakci, to mne bavilo. Maximilian mi všechno ukázal, až jsme pak přišli ke kanceláři, kde seděli dva muži. „Tady sedí člověk, jehož ženu miluje Axel, můj předchůdce u mé ženy, tvé sestry!“, řekl. Axel mi o ní často vyprávěl, přátelil jsem se s ním, prvním přítelem mé sestry, už zhruba dva roky. A Axel byl od svých sedmnácti kamarád Evy, oba pracovali ve stejném nakladatelství. Když jsme pak vešli, řekl můj švagr ještě: „*Tohle je muž té ženy, s níž, je Axel, bývalý přítel mé ženy, kamarád. Není divu, že se Eva Axelovi líbí, mně se líbí taky. Axel a já, my máme stejný vkus. Tobě by se, Bruno, taky líbila, tím jsem si jistý. Jsme takřikajíc všichni svým způsobem spřízněni*“, zasmál se Maximilian. Ten sympaticky působící muž se netvářil zrovna potěšeně, pravděpodobně bych se také koukal hloupě, kdyby se o mou ženu zajímali hned tři muži. A Axel byl opravdu výjimečný zjev, ženy po něm bláznily. Co jsem od něj věděl, bylo, že mu Eva nikdy nedávala moc naděje, to mu dost vadilo. Maximilian sám byl vícekrát ženatý, ženy miloval a jako šéfredaktor si taky nemohl zrovna stěžovat, co jich týkalo. Miloval ale mou sestru, jejich láska byla nádherná, a když jsem u nich byl v neděli na návštěvě, vyprávěl o sekretářkách nebo mladých novinářkách, jak se mu pokoušely dvorit, mnohá se v krátké sukni posadila přímo na jeho pracovní stůl a to tak, až sukně vypadala spíše jako široký pásek. A říkal i jiné lahůdky o ženách, ale já věděl, že zůstalo jen u řeči. Když ale řekl ta Eva se mi líbí, věděl jsem, natolik už jsem ho znal, že to myslí vážně a že kdyby nebylo Jenny a R., byl by z těch dvou pár. A teď je potkám v Hongkongu! Povídali jsme si s R. o Asii, po které jsem chtěl s přítelem Florianem podniknout delší cestu. Možná až roční, uvidíme. Oba jsme právě absolvovali v Salemu maturitu a dohodli se na této výpravě. Florian, také syn z lepší rodiny, podnikající v automobilovém průmyslu, byl v Salemu mým kamarádem. Po internátu odešel do Heidelbergu a já zatím do Mnichova, ale slíbili jsme si, že

spolu podnikneme cestu kolem světa. Můj otec chtěl, abych vstoupil do rodinného podniku, nejprve třeba do některé pobočky, jaké máme po celém světě, a pak abych se rozhodl, zda budu pracovat spolu s rodinou ve vedení firmy v Německu, nebo převezmu některou z dceriných firem v zahraničí. Ale nejprve znělo heslo go east, young man. Naše cesta pak začala v Bombaji. Jen jsme dorazili, už jsme se museli zúčastnit jedné z těch nejhonosnějších svateb Indie. Domorodý vedoucí našeho zdejšího zastoupení si bral ženu z kasty bráhmanů, hezčí slavnost jsem ještě nikdy neviděl, jako z Tisíce a jedné noci, občas jsem se musel štípnout, tak nádherně byly ženy vyšňorované, pomalované henou, oděné v pestré, převážně červené šaty, s drahocennými výšivkami, ve světle krásných rudých luceren se blýskaly drahé kameny a zlato, v zahradě s obrovskými pochodněmi vonělo santálové dřevo, jasmín, mošus, ale také exotické lahůdky a drahý čaj. Girlandy světel vytvořily z celé scény pohádkový obraz. Nevěsta byla oděná do dlouhého rudého sáří, protkávaného zlatými vlákny. Odhalené části těla byly překrásně a náročně pomalované tmavohnědou henou, nalíčené a nevýslovně půvabné, jak tomu u indických žen často bývá... Pod girlandami vyzvedli příbuzní nevěstu a ženicha do výše... Ostatně, příbuzní: Na svatbě bylo 800 až 1000 hostů a my s Florianem byli jediní bílí. Mladá děvčata tančila k opravdu božské hudbě a jejich dlouhé copy byly silné jako moje pěst. Zažili jsme prostě Bollywood in natura. Ostatně už cestou domů nadšení pro Indii pohaslo. Jakási žebračka nás pronásledovala sliby udělat pro nás cokoli, jen když jí dáme pár rupií... Bylo mi jí líto, ale nechtěl jsem vyprovokovat žádný sběh lidí uprostřed ulice, takže jsme jí nedali nic. Ulice indických měst jsou v noci málem plnější než ve dne, a když někomu něco dáte, okamžitě jsou kolem stovky dalších, kteří by také něco chtěli. Vzali jsme si rikšu a vzduch už tak nevoněl, když jsme dorazili do nejdražšího hotelu v Bombaji. V mém pokoji se zatím na posteli usadila krysa, takže jsem musel zavolat pokojskou, aby mi dala čisté ložní prádlo. Ráno si prohlédneme město, hlavně tržnice má být moc pěkná. Večer pak pokračujeme letadlem do Bangkoku. V Bangkoku jsem strávil dvě noci v posteli, takže jsem ze svého prvního pobytu zde neměl nic. Vedoucí pobočky naší firmy mě přišel navštívit do hotelu Oriental, vypili jsme spolu čaj. Vyprovodil jsem jej z hotelu a viděl ty proslaveně krásné thajské tanečnice. To bylo všechno, na shleda-

6 nou, Bangkoku. V Singapuru jsme spali v Raffles, nádherném starém hotelu v koloniálním stylu. Singapur mě nadchnul svou čistotou a dobrým jídlem. Viděli jsme indickou slavnost, o které jsem napsal článek To je třeba vidět – Thaipusam, faxem jsem jej poslal Maximilianovi a tomu se moje první novinářská práce tak líbila, že ji nechal otisknout v cestovní příloze svých novin. Samozřejmě jsme zase navštívili firemní pobočku, třetí z tehdejších čtyřiceti. Dokázal bych si představit, že bych pracoval v Singapuru, ale vlastně jsem nechtěl opustit Mnichov. O Silvestru jsme zamířili do Hongkongu, nadšeně jsme sledovali přistání, letadlo letělo mezi mrakodrapy tak pomalu, že jsme mohli nahlížet lidem do kuchyně. Na letiště pro nás přijel hotelový Rolls Royce... Přirozene jsme chtěli přenocovat v tom nejlepší hotelu, byl to náš první Silvestr v širém světě a Hongkong je tak šarmantní směsicí obchodního centra a přístavního města... Jídlo v tradičním The Peninsula a pohled na Kowloon, nádhera. Chtěli jsme si prohlédnout město, sešli jsme dolů na zalidněnou ulici. Číňané jsou docela disciplinovaní, jedním proudem se jde k přístavu, na druhé straně pak dolů ke Kowloonu. A tu jsem spatřil ty dva, neladili spolu tak, jak jsem si jejich manželství představoval, popis Maximiliana a Axela nesouhlasil s obrazem, jaký jsem nyní uviděl. On jako paša, ona uzavřená, zajímavý a docela velkolepý zjev, spíše příkrčená a s téměř stydlivým pohledem. Žádná „ženská“, ale krásná postava s krásnými menšími ňadry, nádherné tyrkysové oči, byla dokonalým spojením krásy a inteligence. Pozdravil jsem R. Bylo to opravdu překvapení, takhle z ničeho nic se potkat v Hongkongu. Představil nás, ostatně mě překvapilo, že nerěkl, odkud se známe, nečekal jsem na to a zvědavě obrácený k Evě jsem řekl: „R. je *fotograf*, to vím, ale co děláš ty, Evo?“ „*Taky fotografuji, a píši...*“ Líbil se mi její hlas, když jsem jej teď slyšel, líbilo se mi, jakým tónem vyslovovala slova, ani stopa po vychloubání, jakoby to byla ta nejsamozřejmější věc na světě. Od prvního pohledu uplynuly čtyři vteřiny, ale já věděl už od té první, že k té ženě cítím víc než jen sympatii. Chápal jsem Axela a chápal jsem Maximiliana, čemu jsem nerozuměl, bylo to, co řekl R. „*Pokud to někdo otiskne!*“ Jak jen můžeš, samozřejmě to někdo otiskne, o to se už postará Maximilian nebo já, chtěl jsem říct, ale zarazilo mě jeho až agresivně maskulinní chování. Myslí si, že je ten největší paša nebo co? Věděl jsem přece od Axela a Maxe, že mu neustále

pomáhá, že platí nájem v Müllerstraße, že mu vlastně ona umožňuje, aby každoročně strávil půl roku na cestách, že to toleruje a když v těch šesti měsících nic nevydělá, ona v Mnichově financuje veškeré náklady. Bylo mi jí neskonale líto, pohlédl jsem jí do očí, ta kombinace půvabu a inteligence, dávka šarmu a spousta sexappealu, to mi učarovalo, věděl jsem, že na tuhle ženu hned tak nezapomenu. To jsem ještě netušil, co vím dnes, totiž že na ni nebudu moci zapomenout už nikdy. Tak či onak, všichni jsme měli radost z našeho setkání, mluvili jsme o tom, jak je ten svět malý a kde strávíme silvestrovský večer, popřáli si šťastný nový rok a když jsme se rozloučili, po několika metrech jsme se, ona a já, otočili a zamávali si. Naši dva společníci to neudělali. Do hotelu jsem šel s Florianem jako v transu.

Zpátky v Mnichově jsem se pořád ještě nemohl rozhodnout, jakému povolání se mám věnovat. Už ze Salemu jsem s Florianem a ještě pár dalšími lidmi jezdil do Curychu, cítil jsem se velice dobře ve spolku, ve kterém byla i spousta akademiků, mezi nimi i spousta (bývalých) Salemistů, byl jsem jedním z mnoha, poměrně anonymní, můj původ nebyl tak nápadný, protože mezi členy bylo bohatých lidí více. Cílem skupiny bylo udržet mládež mimo dosah drog, cvičit se ve znalosti lidí a lepším vedení světa a pomáhat sociálně slabším, když se ke skupině přidali, byli bez prostředků a přesto se chtěli účastnit seminářů... Sice to může působit tísnivě, že jsme se jako členové skupiny měli stýkat zase jen se členy skupiny, pro mne to ale problém nebyl, bylo tady hodně mých přátel ze Salemu. Skupina byla hrdá na svou velikost, mnozí z nás ve skupině realizovali celý svůj život, pracovní i soukromý, a to prosím už roky. Já se v kolektivu cítil pohodově, ačkoli jsem věděl, že se vzdávám části své individuality. Mé plány ohledně práce nebo studia byly zatím nejasné, takže jsem se radoval, když mi při jednom skupinovém sezení doporučili, abych se ohlásil u jistého dr. dr. jako terapeut v psychosomatickém oddělení kliniky nedaleko Mnichova. Mezitím jsem se seznámil s Eviným šéfem, Monkem, který byl také členem a účastnil se řady seminářů. Vyprávěl jsem mu o setkání v Hongkongu, když jsem se zmínil, že na mě Eva velice zapůsobila, chápal mě. „*Vůbec se nedivím, ona je Knispel tím nejupřímnějším člověkem, jakého znám, má velký potenciál a talent, tu můžeš postavit kamkoli a zvládne všechno.*“ „*A ještě k tomu je krásná*“, řekl jsem. „*Ach, naše Knispel není jen krásná, je zajímavá a umí se dobře obléci. Pokaždé, když někam cestuje, mi po návratu musí vyprávět, to už je u nás takový rituál, a já jí vždycky říkám, Knispel, napiš to, my to zveřejníme, psala o té cestě, na které jsi ji poznal, to jsme vydali ještě dřív, než se R. vrátil do Evropy, ještě bez jeho fotek, a jak byl šéfredaktor šťastný, že jsem ji k němu s tím textem poslal. No ano, naše Knispel umí všechno, taky pro nás fotografuje, onehdy nám dělal fotky nějaký Čech, Slovák se jmenoval, ale byly děsné, musela to znova udělat Evička.*“ Byl jsem tou ženou nadšený, ale od nynějška jen vskrytu. Monk řekl: „*Zakoukal ses do ní?*“ „*No, možná, v Hongkongu byla tak sebejistá, vyznala se tam, věřím, ještě*“

lépe než R.“ „To je docela možné, Evička než někam jede, tak se informuje, ta ví všechno... Takže se ti líbí?“ „Ano, moc, až R. nebude aktuální, dej mi, prosím, vědět, ale jak jsem slyšel, Eva se přátelí s mým kamarádem Axelem, on sice říká, že spolu nic nemají, ale věříš mu to?“ „Okamžitě, jejich láska je jen platonická, Knispel já znám hodně dlouho a říkala mi, že mezi nimi nikdy nic nebude, a Knispel nelze nikdy...“ „Díky za ta slova, Monku, někdy tě přijdu navštívit, pak Evu zase uvidím...“ „Ano, přijď, dám ti vědět, kdyby R. opustila, ale velké naděje si nedělej.“

A já nevím co mě to posedlo, nechal jsem jí sledovat mojí přítelkyní, dokonce se trochu kamaradily.

Začal jsem v Rosenbergu jako spolupracovník terapeuta a bavilo mne to. Učil jsem se otázky psychoterapeutů, vzal si za příklad Sigmunda Freuda a pomalu ale jistě jsem začínal věřit, že dokáži sám rozlišovat mezi dobrem a zlem. Rozhovory s mým supervizorem, tedy dr. dr., který byl znám jako skutečná veličina ve skupině i tady, ty se pro mne staly velice důležitými, a také jsem se seznamoval s lidmi, kteří k nám přicházeli s psychosomatickými problémy, tedy hlavně s ženami. A poznával jsem lépe také sám sebe, myslel jsem si. To jsem se ale mýlil. O dva roky později mne euforie přěšla, u práce mne ale držela skupina MPH, která mne nenechávala odejít. Hodiny terapie mi vlastně nic nepřinesly, musel jsem poslouchat ženy, vyprávějící lži, kterým v podstatě ani samy nevěřily, ale které jim dávaly alespoň trochu jistoty ve světě, patřícím vlastně jejich manželům. Tím, že obelhávaly samy sebe, zajišťovaly si život bez samoty, bez finančních starostí, jistily si možná dům a děti, a tak si dál nalhávaly, že milují své muže a přes všechny represálie u nich zůstávaly... Vtahovaly mne do svých zkažených životů, ve kterých už dávno měl navrch muž, kde vlastně neměly co říct, ženy, pro které byl feminismus cizím slovem. Učil jsem se česky, protože jsem zvažoval, že bych teď po rozpadu východního bloku mohl převzít vedení pobočky, kterou jsme v Čechách chtěli otevřít. Nebylo by to špatné, alespoň bych se dostal z toho vylhaného ženského světa. A z toho důvodu jsem jednou, na návštěvě u Maximiliana, poprosil R. o setkání, abych získané znalosti češtiny mohl uplatnit v praxi. Navrhl mi, abych přišel k jejich stolu štamgastů. Mnohdy jsem si myslel, že jsou takové všechny ženy, že na světě není jediná, která by zvedla hlavu a

10 řekla jen posud a dál ne! Dokonce má přítelkyně, která kvůli mně přijela od Bodamského jezera do Mnichova, nikdy jsem jí nic neslibil, smířila se s tím, že se objevím vždycky až po dvouměsíční přestávce, když se mi z jiného krátkodobého vztahu narodila dcera, také jí to neva-dilo. Své malé děvčátko jsem navštěvoval, jak jen to bylo možné, svým způsobem mi to malé nezkažené stворění přirostlo k srdci a otcovská role se mi zamlouvala, už jsem dělal plány ohledně její výchovy a jejího vzdělání. Její matka byla přece jen skvělá ženská, jak se po tom uklouznutí ukázalo, a já je obě navštěvoval v jejich 200 km vzdáleném bydlišti kdykoli mi čas dovolil. Moje peníze vždycky umlčely všechna ústa a stejně tomu bylo u mé přítelkyně Míny v Mnichově. Jako všechny ostatní se ani ona nikdy nevzdala naděje na mé milióny.

Na začátku mé známosti s Robertem jsem mu slibil že Evu nechám pozorovat Minou, Mině se to opravdu podařilo získat Evu jako přítelkyni. Ale už tenkrát jsem si mohl myslet, že Robert nedodrží slovo. Evy nejlepší přítelkyně Evu varovala před Mínou... Tato přítelkyně byla také ta která jí varovala před kritickými knihami o sektách, když mě to Eva vyprávěla, kroutil jsem jen nad tolik blbostí hlavou. Jednou až dvakrát měsíčně jsem chodil do hospody s R. a jeho kamarády. Ti měli skoro všichni doma manželky, na které nadávali. Nejvíc R., a tak jsem se o Evě dozvěděl, že vůbec neuklízí, je líná, kurví se, kdykoli tady R. není. On ale že má jako fotograf u žen velké šance a kdyby Evu nepotřeboval, už dávno by ji kopl do zadku. Já byl mezi štangasty nejmladší, čeština mne fascinovala, a tak jsem R. nechal jeho řeči bez námitek projít. A co byl horší, začal jsem mu ty lži věřit. Přestože odmítám esoterismus, líbilo se mi, když řekl, že je posedlá ďáblem. Když jsem to vyprávěl Axelovi, hned řekl, že musíme najít někoho, kdo by z ní toho ďábla vyhnal. No ano, nakonec řekl, že by to mohl udělat sám, na léčitelské škole navštěvoval seminář o bleskové hypnóze. Axel věří na všelijaké esoterické nesmysly, já ne. Jednoho dne mi zavolal Monk: *„Knispel byla v Indii, dělali na fotografické publikaci a ona chtěla napsat kapitolu o lyžování, tak jeli do Kašmíru a zrovna v tu chvíli začal kvůli téhle oblasti konflikt mezi Indií a Pákistánem. Spousta mrtvých, a Knispel o tom nedokáže mluvit, ani u mne tentokrát nic nevyprávěla, ale to není všechno, požádala o rozvod, ale zase tu žádost vzala zpátky, protože R. prý má roztroušenou sklerózu. Byla v poslední době velice často*

s Axelem, možná se chtěla rozvádět kvůli němu, tady v redakci se uzavírají sázky, koho si po rozvodu vezme.“ „O té jeho nemoci nám, nedávno jsme byli s Maxem na pivu a tam o tom R. vyprávěl, říkal taky, že to v Kašmíru nebylo tak zlé a Eva že blázní. Už několik měsíců spolu chodíme do hospody, jenom chlapi. Jsou tam sami Češi, takhle se nejlépe naučím jazyk. R. jenom tvrdil, že ve Šrínagaru šlo o něco jiného.“ „Jak, co jiného, řekl ti to? Knispel jenom vyprávěla, že pořád kouřil gandžu a moc toho nevnímal. Můžeš mě navštívit, pak se Evy sám zeptáš. Všechno vyprávěla jen svým nejmilejším kolegům, mně ne, tentokrát žádné zpravodajství nebylo, a ten kolega řekl, že o tom, co zažila, nemůže mluvit a už vůbec ne psát.“ „O. K., kdy mám přijít?“ „Kdy chceš.“ „Hned zítra?“ „O.K., pošlu ji k výtahu, aby tě vyzvedla, tak zjistíme, zda si tě z Hongkongu ještě pamatuje.“ A tak to bylo. Eva mne nepoznala, ale příkladně mne odvedla do kanceláře svého šéfa, který byl dříve jejím kolegou. Když chtěla odcházet, řekl jsem: „Zůstaň ještě, chtěl bych s tebou mluvit.“ „Ty se mnou chceš mluvit? O čem?“ „O Kašmíru, například.“ „Ty jsi dobrý, já o tom nemluví s nikým a s tebou bych měla?“ „Tak o Hongkongu, v Hongkongu jsme se potkali.“ „Na to si nevzpomínám“, řekla a odešla. Musel jsem vypadat smutně. Když jsem osaměl, řekl Monk: „To tě lituju. Ano, co je zpátky, je jako proměnná, mlčí nejen o své poslední cestě, nemluví skoro s nikým, co to s ní je?“ „Pravděpodobně má posttraumatický syndrom, potřebuje pomoc a to okamžitě.“ „Běž za ní, řekni, že bys chtěl se s ní jít najíst, to půjde“, řekl Monk a odvedl mne k její kanceláři. Vešel jsem, sice nebyla sama, ale já přesto řekl: „Když už se mnou nechceš mluvit, mohli bychom se spolu jít najíst?“ „Ano, to bychom mohli.“ Tak. A trvalo ještě deset let, než jsme to udělali. Její muž znovu a znovu v hospodě vykládal, že se nic nedělo a ona že blázní. Pokaždé říkal, to bylo něco jiného.

Mezitím jsem se od R. dozvěděl, co jiného než válka se stalo ve Srínagaru. Jednoho dne mi to musel říct. „*Ta kráva blbá simulovala s plotýnkama, tak jsem jí obstaral maséra, který masíroval jenom její prsa, ona určitě nic jiného nechtěla, ta děvka.*“ Všichni štamgasti se tomu zasmáli a já, protože jsem už ve skupině i jako psychoterapeut přišel o pořádnou část úsudku, jsem mu to věřil. Přitom ji nechal znásilnit. Ženy, kterým jde o zisk, předstírají leccos, ale nešlo to dohromady s tím, co o Evě říkal Monk. Ale R. to musí vědět lépe, je přece její muž, kromě toho mi bylo milejší vidět Evu ve špatném světle, mohl jsem si tak věřit, že se do ní nezamiluji, když budu znát její špatné stránky. A o těch R. už vyprávěl věci, ze kterých jednomu vstávaly vlasy na hlavě. Ten dopis poslala Axelovi, kromě toho mu řekla, aby jí se s tou svou svatbou políbil zadek a taky, že od něj nikdy nic nechtěla a nepovolenou hypnózu už vůbec ne. Ona nenáviděla tu hypnosu, že chtěla Axela jednou na křižovatce, když přecházel ulici, přejet. Taky by jsem to pravděpodobně chtěl udělat, kdyby jsem byl na jejím místě. Axel jí dost zneužíval. Jasně, on tu hypnózu dělal tak špatně, nechal jí někdy celé dny v tom stavu. Ptal jsem se často, jestli ho neudá. Ale to mě už říkal že když ona mu vyhrožuje s policií, tak on jí řekne že u nich pracuje a ona dá pokoj. Využíval a dělal něco, co ona v žádném případě nechtěla. A on ji často hypnotizoval, ačkoli mu to nedovolila. Ale po tolika letech přátelství mu natolik důvěřovala, až toho mohl plně využít. Sel dokonce k ženě, u které bydlela v předrozvodovém roce a udělal s ní show-hypnózu. Teprve časem jsem se dozvěděl, že lidé s traumatem se nesmějí hypnotizovat. Když R. zase odletěl do Asie, dal klíče od bytu Axelovi a ten tam často docházel, mnohdy ji nechal v hypnóze celou noc. Ach tak, ten dopis, Axel mi ho dal přečíst a já si udělal kopii. *Co to má být, je mi teď devětačtyřicet, jsem rozvedená a k narozeninám mi dnes gratuloval jen R. Kde to jsme, ty tvrdíš, že mne přemohla má fantazie, já seru na tvoji hypnózu, nikdy jsem tě nežádala, abys mě hypnotizoval, a kde jsem skončila? Na nikoho se nemůžu obrátit, všichni by řekli, že blázním, jediná, která by mi rozuměla, by byla ta tvoje koza, protože i ona s tím musí bojovat. Ze máš vlastní problémy, s tvou krásou, to je mi jasné, ale aby tím museli trpět lidé kolem tebe, to mi*

připadá drobet nemístné. Proboha, proč bys měl poslouchat, že jsem se 13
rozvedla kvůli tobě, proč se na mě zlobíš, že jsem se k tobě nenastěho-
vala, zavíráš mi proto dveře před nosem? Jako o vánocích, ty vole, když
nemůžeš žít bez takových, jako je Liana, proč mi to neřekneš, já tě stejně
nikdy nechtěla tahat do postele, ach ano, to je taky tvá slabá stránka,
protože bych to nikdy, skoro nikdy neudělala, dovoluješ lidem kolem
sebe o mně říkat, že jsem lesba nebo mám AIDS, proč jsi mi nikdy
neřekl, co o mně vykládají, ta Liana je hrdinka, když přišla se svým
(mým) ptákem, krásně sis ta děvčata vychoval, udělají pro tebe všechno,
viděla jsem, jak jí chutnala tvoje hovna. Zle mi je z tebe. A já jsem ta-
ková kráva, jakou svět ještě neviděl, pokaždé nalitnu na tu tvoji krásnou
vizáž a ty to ještě otočíš a řekneš, takový že jsi vždycky k lidem, které
miluješ, jeden den říkáš tohle a druhý den něco jiného. Že se nestydíš,
co jsem ti tak hrozného udělala, sám mluvíš o tom, že už tak dlouho
onanuješ na mém mozku, když jsem to řekla já, dostal jsi strach nebo
co? Ano, samozřejmě se tě trochu bojím, teď, když znám tvoje schopno-
sti, ale proč tohle poznání zneužíváš, já prošla peklem, ano, peklem,
chtěla bych, aby se mi vedlo lépe, s tebou nebo bez tebe, prostě lépe.
Dorle & Co. bych chtěla moci konečně zapomenout, dej mi prosím tu
možnost a přestřihni tu neviditelnou pásku, která nás spojuje. Přátelství
jsi mi vypověděl, je dobře, můžeš to udělat i na ostatních úrovních,
pokud náš vztah ještě nějaké má, svůj mozek potřebuji pro sebe. Ty s
těmi tvými historkami z Bali, ty s tvým kachním syndromem, s tvým
věčným „miluju tě“, tvými nabídkami k sňatku, co to má být, tohle
všechno? Přijdeš do domečku, já tam jednou byla a prosila tě, ale co,
chci tam bydlet, ale to mi musíš říct, ovšem ne až když budu stát s ku-
frem přede dveřmi, „dneska se mi to nehodí“. Můj milý, poznáváš můj
vztek, nebo ti mám ještě něco říct? Strč si svou krásu i tu hypnózu za
klobouk, chovej se konečně jako člověk. Tak moc tě nepotřebuju, ne
natolik, abys mě mohl věčně zneužívat pro vědu. A žít jsem s tebou nikdy
nechtěla.

Mezitím přešlo pět let a já byl pořád ještě u svých ženských na klinice.
Axel, jinak odjakživa grafik, se mnou nechal „nakazit“ a chtěl si otevřít
praxi jako léčitel. Všechna nadějí ohledně Evy jsem se přece jen nevzdal, i
když R. v hospodě vykládal strašlivé věci, všichni mu věřili a tak mi
nezbylo nic jiného než věřit také. Po těch letech jsem mluvil docela

14 dobře česky, přesto jsem se do tažení proti Evě nezapojoval. Mnohdy, když se mne někdo přímo zeptal, vymluvil jsem se právě na neznalost řeči. Jednou musela Eva do nemocnice, Axel tedy zavolał R., setkali se, ale ani jeden z nich mi nechtěl říct, o čem spolu hovořili, jen tolik, že Axel Evu v hypnóze poslal do Švýcarska, tedy udělil jí takový posthypnotický příkaz. „Proč do Švýcarska?“, zeptal jsem se. „Kvůli skupině, kdyby proti ní Eva podnikla nějaké kroky, můžou ji tam rovnou vyřídít.“ Ach, do prdele, pomyslel jsem si, říkat jsem nechtěl nic. Axela s jeho charisma si ve skupině vážili mnohem víc než mne. Kolikrát ji tam poslal, to nevím, a když jsem se Evy na tyhle cesty jednou zeptal, řekla, že to nepochopila, kdo by to taky pochopil, ani nevěděla, že ta skupina vůbec existuje, jen R. vykládal, že čte kritické knihy o sektách, jednou dokonce tvrdil přímo, že o MPH, proto jsem ji vůbec u skupiny očernil, ale později, jako její terapeut, jsem nahlédl, že o MPH nemá ani potuchy. Ale to už bylo pozdě, skupina mi udělila absolutní zákaz jakékoli komunikace s ní, protože se stala utlačující osobností. Litoval jsem toho, co jsem udělal, a můj supervizor skupině nahlásil, že ji léčím, nato jsem měl být ze skupiny vyloučen. Tou dobou byla Eva sledována a take přepad vrtulníkem se plánoval a uskutečnil. To byl vše byl také důvod, proč jsem se dostal do takové krize, proč jsem tak zhubl, byl to jenom strach o Evu a ze ztráty skupiny. Deset let pro mne byla vším. „Říká, že nechce, abych jí pomáhal, zvládne prý to sama, doslova řekla, že si nedá do svého rozvodu fušovat, ani ode mne ne“, řekl Axel. „R. ma' kromě toho roztroušenou sklerózu a z toho důvodu žádost o rozvod stáhla.“ „Dobrá, ale co to o ní její manžel mezi štampasty vykládal, jak se kurví a že tě určitě po rozvodu chce, říkal taky, že se rozvádí kvůli tobě.“ „Tomu nevěřím...“ „Dalo by se trochu napomoci, když už dokážeš lidi zhypnotizovat, může trošku přispět i její náklonnost k tobě, to určitě vyjde.“ „Když mi pomůžeš.“ „Ona teď přece bydlí u Doris, tak s Doris promluv, řekneš, že chceš Evě pomoci, pracuje přece ve stejném nakladatelství jako ty.“ A tak to taky bylo. R. se šíleně radoval, že se Axel bude podílet, přetáhl na svou stranu také ještě Irenu, nejlepší kamarádku Evy, vyprávěl jí prostě, že jí Eva určitě chce přebrat přítele, a tak jsme první hypnotizérské sezení uspořádali v bytě u Doris. Když Axel Evu zhypnotizoval, vyprávěl jí, jak ji miluje, jak bude vypadat jejich svatba, co si oblékne, kde to budou slavit, pak ji přivedl do pokoje,

kde jsme všichni čekali, já, Doris, Irena a R. Podívala se na nás, spatřila mne a řekla: „*Kdo jsi ty, já tě znám, ale nevím, odkud.*“ Irena jí řekla: „*Vyspala jsem se s Axelem!*“ Eva se na ni radostně podívala a řekla: „*Bylo to krásné?*“ „*Samozřejmě to bylo krásné, ty krávo blbá!*“, vykřikla Irena. Axel Irenu uklidňoval a Eva se mile, nevinně a právem zeptala: „*Proč mi říkáš blbá krávo, když se tě jen ptám, zda se ti to s Axelem líbilo?*“ Už jsem neposlouchal co se ten večer ještě stalo, tahle věta, tak mile řečená a tak plná zklamání nad Irenou, mne naladila velice přemýšlivě. Vím ještě, že R. brečel, prosil Evu, aby jej neopouštěla, ona pak řekla, odjeď si nejprve na svůj ostrov jako každý rok, myslím, že je ti úplně jedno, co se mnou bude, ty máš přece svou Pat, sám nezůstaneš. Odkud bere tolik sympatie pro něj? Asi je to tou nemocí, může si všechno dovolit a ona mu to toleruje, ale odejít chce, to myslí vážně. No ano, když jí to, co o ní vykládá v hospodě, řekne do očí – to by pak chtěl odejít každý. Příště mezi štamgasty řekl R.: „*Je třeba zabránit tomu, aby odešla, já bez ní nemůžu žít, kdo se o mě postará, až budu starý? Pat mám jenom kvůli ní, té kurvě, aby žárčila, aby věděla, jaké to je... Prosím, pomozte mi, aby Eva neodešla.*“ Ostatní chlapi R. všechno věřili a přáli si taky, aby se Evě, když nezůstane u R., stalo něco hrozného, já jako obvykle převzal názor skupiny. To jsem dělal vždycky, že jsem se sklonil před většinou. Eva se s ním nicméně dokázala rozvést a on nám to ani nerěkl. Také nadále se u našeho stolu všechno točilo kolem Evy. Převzal jsem názor ostatních, kteří mínili, že všechny ženy si zaslouží trest. R. vyprávěl o jejich intrikách, jak jej okrádá, je špinavá a podvádí jej, zatímco on pro ni dělá vlastně všechno, dokonce píše, pod mnohou fotografií dá její jméno, ona že je blbá a ošklivá, doma pomlouvá všechny své známé, přímo letí na své kolegy, ale on jí umožňuje její cesty vůbec uskutečnit, přitom ona jen intrikuje, neuklízí byt, sochy dělá podle forem, a ten profesor, u kterého je vypaluje, ten musí taky být pěkně blbý, když to neprokoukne, a vůbec že se diví, že ji tak dlouho trpěli v nakladatelství, když přece krade a s nikým se nesnáší, dokonce ani se svou vlastní sestrou ne. Jemu, R., se prý ta sestra stejně líbila víc, Eva neumí varit, neumí vlastně vůbec nic, může být ráda, že R. měsíc po podání rozvodu dostal roztroušenou sklerózu a ona mohla zůstat, zneužívajíc tak jeho lásku k bližnímu. Kurva prý všude roztahuje nohy, ale bez něj, řekl R., bez něj bude stejně muset

16 spát pod mostem, zaměstnávají ji stejně jen proto, že je jeho ženou. Potřebovala by mlátit od rána do večera, alkoholička... atd. Ostatní se ptali, proč ji neopustí. „Nemůžu“, odpovídal pokaždé. „Mám RS, nemám nikoho, kdo by o mě pečoval. A to mi ta kurva dluží, aby se o mě postarala, když to potřebuju.“ Axel se jí mezitím v hypnóze ptal, zda si dokáže představit sex mezi dospělým a dítětem, když odpověděla ano, platila od té chvíle za pedofilní. R., ten to vyprávěl všude a netrvalo dlouho a věděl to celý Mnichov, nikde nedostala práci a když, tak ji někdo zaměstnal jen ze zvědavosti, aby zjistil, jaké to je, mít za kolegyni takovou svini, na kterou asi brzy čeká vazba kvůli pohlavnímu zneužívání dětí. Jednoho dne si mne supervizor pozval k osobnímu pohovoru. Přěšel hned k věci: „Jistý můj dobrý přítel dal R. moje telefonní číslo, ty ho znáš, takže tady R. byl dnes dopoledne. Ať už o své ženě vykládá cokoli, je to hrozné, musí doma trpět opravdová muka, proto take´ pořád jezdí do Asie, i když ženě říká, že si musí rozšířit archív. Ach ano, dnes už je to jeho bývalá žena, on ale říká, že ji pořád ještě potřebuje, nesmí jej a byt opustit, chce s ní dál dělat fotografické publikace... Ale nemůže s ní být pořád a ona pro něj vůbec nic nedělá, bije ho, přestože je nemocný, byt je zpustlý, ona si hraje na žurnalistku, údajně čte knížky o MPH, tady musíme zakročit, máš nějaký nápad?“, řekl můj boss. „Já tu situaci znám, R. v hospodě o ní mluvil, musí to být skutečná dračice, podle toho, co tak vypráví, ale opustit ji nechce, právě proto, že má RS, kdo prý by se o něj staral, až to bude potřebovat. Její zálibu v kritických knihách už jsem skupině hlásil, prohlásili ji za potenciálního nepřítel.“ Mezi štamgasty se pak R. vytahoval, že můj boss mu pomůže dostat Evu do blázince. „Jak to chce udělat?“ „Ona je přece alkoholička a navíc má něco proti sektám, říká si žurnalistka a je schopná vaší skupině uškodit.“ „To by bylo zlé, s takovými lidmi skupina dělá krátky proces, tak, že se ti lidé vyřídí sami. Když ti to můj supervizor slíbil, pak má svoje důvody a já sdílím jeho názor. Jen mi řekni, až k tomu dojde, pak uvidíš.“ Pomalu ale jistě vzniklo u našeho stolu spiknutí, Slovák Evu mezitím začal nenávidět a ostatní právě tak. Postaral se o to, že Evu její přátelé a známí v Praze nechali padnout, všichni, R. udělal zbytek práce u její sestry. Když Eva pracovala pro jistou agenturu, zavolať jsem tam jednoho dne a vyprávěl, že je alkoholička a krade, a pokud mají děti, měli by si dát pozor, aby je Eva sexuálně nezneužívala. Ze

17
zkušenosti jsem věděl, že skupina kritiku nesnáší, všichni si byli jistí, že dělají všechno správně, no ano, nebylo mezi nimi málo vysokoškolských absolventů a se svými akademickými tituly myšlení skupiny velice podporovali. Trěba právníci, kteří při sebemenším náznaku kritiky skupině naordinovali zvláštní úkoly. Takže jsme mohli jen vyčkat, než represálie vůči Evě začnou... Momentálně ji jen sledovali a R. jí doma vyprávěl, že ji černí muži zničí, nevěděl ale, zda se bojí, v hospodě jen řekl, že jej poprosila, aby nic dál nikomu nevyprávěl, protože by si lidé mysleli, že se zbláznil. „*Ríkal, že je alkoholička, zajdi jednou k její lékařce a řekni, že jsi její psycholog, pak to vyjde*“, řekl mi můj supervizor. „*O. K., to udělám*“, odpověděl jsem a pomyslel na Axela. Měl jsem také nápad. Přece když jí Axel řekne, že si ji vezme, a ona mu uvěří, tak až jí jednou řekne, že to nemyslel vážně, ona se vrátí k R., tak to uděláme. Axel ji už roky hypnotizoval a s klíčem od Müllerstraße to mohl kdykoli zopakovat. Axel sice řekl, že Eva vždycky říká ne, že to nechce, ale naše mise přece musí být splněna, spiknutí běželo naplno. Štamgasti radili, jak Evu nejlépe zvrátit, a já přislíbil svou pomoc. Mnohdy jsem přirozeně váhal, protože Eva tu hypnózu nechtěla, ale R. vyprávěl, jakým represáliím ho vystavuje, takže jsem nakonec souhlasil. Axel neustále vykládal, jaké dělá pokroky, mnohdy u ní byl celou noc, to mi připadalo příliš, taky nám říkal, jak ji svléká do naha a nechává lézt pokojem po čtyřech. Tuhle radu mu dal R., a také ji opakovaně posílal do Švýcarska. Někdy jsem byl u toho a mohl vidět, jak krásné má tělo. A pak jsem se dozvěděl, že také její lékařka pracovala na klinice, kde jsem pracoval i já, a tak jsem se, povzbuzen Axelovou hypnózou, u ní ohlásil jako Evin psycholog. Můj boss chtěl Evu poznat, tedy jsem té lékařce řekl, že když k ní Eva přijde s vysokým krevním tlakem, má ji poslat k nám. A to se také stalo. Ale ještě předtím jsem zase jednou šel s Axelem do bytu v Müllerstraße. Axel si mezitím promluvil s R. a našli společného jmenovatele, totiž esoteriku. Axel chtěl z Evy bezpodmínečně vyhánět ďábla, protože R. pořád říkal, že je posedlá. Nikomu jsem to nerěkl, ale tou dobou jsem Evu nade vše miloval, ovšem byl jsem na špatné lodi a nemohl jsem zpátky, se štamgasty jsme se přece spikli a já přísahal, že Evu pomohu zničit. Když Axel stále častěji používal klíč od Müllerstraße, řekl jsem mu „*Až tam půjdeš příště, vezmeš mne sebou.*“ A tak mi jednoho dne krátce po

18 vánočních zavolal: „Dnes jdu zase k Evě, teď mi volala a je dost opilá, to se hodí.“ „Ze je opilá, to se mi nelíbí, nech ji na pokoji.“ „Chceš jít se mnou nebo ne? Když, tak půjdu sám.“ A tak jsem slíbil, že se raději přidám, bůh ví, co by s ní jinak udělal. Už nám to přece předvedl u Doris, když bude chtít, skočí Eva z okna, málem to skutečně udělala, začal jsem se o ni bát. Axel to v posledním okamžiku zarazil, ale byl docela pyšný na to, co nám předvedl. Tak jsem šel raději s ním. S pomocí klíče se skutečně dostal do bytu. R. byl na svém ostrově v Thajsku, se svou přítelkyní, jak nám v hospodě před dvěma měsíci vychloubačně oznámil. Necítil jsem se dobře, když jsme přišli do pokoje, kde Eva ležela na posteli, a ona řekla: „Axel, já přece nechtěla, abys přišel, proč jsi sem chodil? A ještě si někoho přivedeš. Běž pryč, prosím!“ Axel si byl ve svém esoterickém šílenství tak jist sám sebou, že totálně zneužil důvěry, kterou k němu Eva po třidvaceti letech přátelství cítila – a já byl u toho? Hrozil jí smrtí, ona plakala, že ještě nechce umřít. Šel jsem do pokoje, kde byly Eviny knihy, nebylo jich málo a byly mezi nimi některé velice cenné. Z rozhovorů v hospodě jsem věděl, že R. nikdy nečte, tedy jsem si knihy prohlížel a slyšel v jednom okamžiku, jak Eva plačtivým hlasem hubuje Axela, věděl jsem, proč jsem chtěl přijít, Axel, který pomalu ale jistě ztrácel mé přátelství vinou hypnotických sezení s Evou, je velice nebezpečný, on i R., s tou jejich nenávistí k Evě, co ti by mohli způsobit, co už by se nedalo napravit. Šel jsem do Evina pokoje a zeptal se Axela, proč mu nadávala ničemů? „Ona je naprosto šílená, řekla mi, ať jí s tou svou blbou svatbou políbím zadek, ale prý ne dneska, kdy má svoje dny, no počkej, já už tě naučím, co se sluší, tohle si ke mně nikdo nebude dovolovat!“ „Pravděpodobně ses ještě nikoho neptal“, řekla Eva. Cítil jsem k ní v tu chvíli takovou náklonnost, až jsem si přísahal, že téhle ženě pomohu od jejího bývalého manžela, toho psychopata, i neméně psychopatického přítele. Ležela nahá na posteli, když jsem Axelovi řekl: „Od této chvíle necháš Evu na pokoji, už se na to nemohu dívat, co s ní děláš, proč je nahá? Má krásné tělo a co vy s ní děláte, to by se vám mělo zakázat.“ „Ty stojíš na její straně? To snad není pravda, já tě sem vezmu a ty se jí zastáváš, vždyť jsi věděl, co se tady bude dít!“ „... chtěl mě zabít, ale já ještě nechci umřít“, řekla Eva a rozplakala se. „Nikdo tě zabíjet nebude, o to se postarám! Co jsi jí zase řekl, ty hajzle to snad není možné, vy

dva, ty a R., jste takové bestie, a s tebou jsem se roky kamarádil? Eva te¹⁹ může udat za to, co s ní děláš!“, křičel jsem na něj. „Ano, nejraději bych ji zabil, když vidím, jak si o ni děláš starosti, ty ji miluješ?“, zeptal se Axel. „Co k ní cítím, to přenech mně, ty už od této chvíle Evu nebudješ hypnotizovat, jinak uvidíš, co se stane! Evo, neboj se, nikdo tě nezabije, o to se postarám“, řekl jsem. Axel odešel z pokoje, zcela překvapený mou reakcí. Já poklekl za její hlavou, aby mne nemohla vidět, a vysvětlil jsem jí, jak jsem se do ní zamiloval už v Hongkongu, že jsem na ni nikdy nezapomněl, pořád na ni myslím, že jsem byl velice smutný, když jsem navštívil jejího šéfa a ona se mnou nechtěla mluvit... „O Kašmíru nemluví s nikým, proč mi Axel s Kašmírem nepomůže?“ „Nedokáže ti pomoci, neumí to, já jsem psycholog, já ti pomohu, kdybys jen věděla, jak tě miluji, nech mne rozplést ten gordický uzel, ve který se teď proměnil tvůj život, doufám, že to dokáží, a pak přijdu a budeme se milovat, uvidíš.“ „Kdy přijdeš?“ „Myslím, že tak za tři roky, možná dříve, tak moc tě miluji...“ Axel se vrátil, přinutil Evu vstát z postele, pak jí řekl: „Ukaž mi boty, které sis koupila v Americe.“ Klekla si před truhlou a vytáhla pár nádherných kovbojských holínek. Axel jí řekl: „Evo, ty máš nádhernou řiť.“ „Je mi špatně z toho, jakým způsobem s ní zacházíš, to si od tebe nikdy nezasloužila, tu hypnózu nechtěla a ty děláš něco takového, já odcházím, už se na to nemůžu dívat, ale opovaz se Evě něco udělat, pak bys měl co dělat se mnou.“ Odešel jsem, znechucený někým, o kom jsem si myslel, že je mým dlouholetým přítelem, ale něco takového si nesměl dovolovat, už vůbec ne k ženě, kterou jsem mezitím začal zbožňovat. Jak jsem slyšel, šel k ní Axel přece jen ještě několikrát, pokoušel se z ní vyhánět ďábla, ale díky bohu u toho byl Evin přítel a zabránil nejhoršímu. A současně Axelovi zakázal Evu dál hypnotizovat. Za to mu slíbil, že když ji nechá na pokoji, zaručuje mu, že se s Evou bude moci vyspat. Jednoho dne se to také stalo. A Axel, který ve své terapii hypnózou udělal tolik chyb, to konečně pochopil, začal se bát a od toho skupinového sexu Evu nechal v klidu. Evin přítel oba zhypnotizoval, jinak by se toho Eva nikdy nezúčastnila, říkal jsem si. Jak jsem se dozvěděl později, s Axelem nechtěla žít ani spát.

Evina lékárka se do mne tehdy okamžitě zamilovala, tedy až když uslyšela mé jméno a zamilovala se do mých miliónů, přímo jsem viděl ty symboly dolaru v jejích očích, ta mi okamžitě žrala z ruky a řekla: „*Nemyslím si, že by byla alkoholička, její jaterní hodnoty jsou naprosto v pořádku, ale když to říká její muž, tak určitě závislá na alkoholu je, on to přece musí vědět.*“ Vyprávěl jsem jí, že Eva to popírá, ale to nic neznamená, že prý má posttraumatický syndrom, ale já jí to nevěřím. Ostatně tomu říká válečný syndrom, to jsem měl od R. Od našeho setkání v Hongkongu mezitím uplynulo již patnáct let, během kterých jsem Evu tajně miloval, ale přesto jsem se účastnil spiknutí štamgastů. Když Eva přišla s příliš vysokým krevním tlakem, poslala ji lékárka k nám na kliniku. Ostatně jsem dosud miloval jen fantóma, myslel jsem si, ale miloval jsem ji skutečně, to jen pomluvy a nenávisť R., Axela a štamgastů došly mezitím tak daleko, že jsem svou lásku k ní musel ukrývat ještě více. Ale nedarilo se mi to, můj úsměv, když jsem ji v budově potkal, mne prozrazoval. Axelovi jsem další hypnotizování Evy zakázal, u R. jsem si často kladl otázku, zda je tento člověk ještě normální, ne, všichni již se přidali k jeho tažení a přehlíželi, že je závislý na drogách, všichni tolerovali jeho každovečerní tři jointy, kterých bylo ve skutečnosti šest, jak mi řekla Eva během terapie. Věřila ale, že to dělá kvůli roztroušené skleróze. Jinak si však neprála o něm v hodinách terapie mluvit. Ptal jsem se, jak dlouho už s ním nemůže komunikovat. Už celé roky se s ním nedá mluvit, kvůli drogám, ale také dřív, když se mu nelíbilo něco, co jsem řekla. Bil mě nebo křičel tak dlouho, až jsem povolila. Hodiny s ní byly super, teď už jsem ji miloval otevřeně, neskrývaně, a řekl jsem jí to. Nepoznala ve mně muže z Hongkongu, ani účastníka hypnotických seancí, ba ani toho, kdo před devíti lety navštívil jejího šéfa. Bylo mi to milejší, stejně jsem se styděl, že jsem kdy věřil lžím jejího manžela. Celé roky jsem je poslouchal, deset let jsem jezdil na semináře zlepšování znalosti lidí, které organizovala má skupina. MPH. Obojí mne zklamalo, v obou případech mne nechtěli nechat odejít, vydírali mne – a proč? Kvůli mým penězům. MPH v domnění, že peníze dám někomu, kdo si je nezaslouží, namísto abych je dal jim, a R. jen proto, že tak nenávidí svou bývalou ženu, že by jí mé milióny nikdy neprál, raději by ji uškrtil, tím

jsem si jist. Proto nemohu Evě nic darovat, proto se s ní nemohu oženit, 21
buď zničí skupina mne nebo R. Evu, málem už se mu to podařilo, do-
konce s mou pomocí. V té době jsem přemýšlel o všem možném, po-
malu ale jistě jsem ztrácel na váze a začínal pochybovat o své znalosti
lidí, protože od té doby, co jsem léčil Evu, jsem věřil jí a ne R. Take´
jsem jí to řekl.,*Deset let jsem na vás čekal a když jste přišla, daleko jste
svou osobností překonala má očekávání, jsem tak rád, že jste opustila
manžela, jinak bych vás nikdy nepoznal.*“ A proklínal jsem všechny ty,
kteří mi deset let předkládali jen lži. Eva teprve pod vlivem mých intrik
po dvou měsících promluvila o PTBS, říkala tomu můj malý Kašmír,
ani nevěděla, jak se to jmenuje, co má, ale to bylo jedno, pomalu
začínala o svých zážitcích v Kašmíru mluvit a já věděl, že mne ne-
poznala proto, že potlačila všechno, co s Kašmírem souviselo. Téměř
při každé individuální hodině jsem jí říkal, jak ji obdivuji, jak si jí
vážím, jak ji mám rád. Už zase jsem něco udělal špatně, ale s Evou
jsem mohl, vždycky pak říkala, uvidíme, co po terapii přetrvá.

„Po tom telefonátu o ní pacienti říkali, že je pedofilní. To bylo také to poslední, co jsem pro tebe udělal!! Říci ti, kdy bude mít vyšetření, abys její sousedce na pokoji mohl vyprávět, že Eva znásilní její děti, že si musí dát pozor...“, řekl jsem dost rozhněvaně R., když jsme se setkali, chtěl vědět, jak pokračuje terapie, ještě víc jej zajímalo, kdy se konečně dostane do blázince, kde by ji rád viděl. Eva vyprávěla, jak šla v poslední den v Müllerstraße do garáže a on za ní volal: „Nechoď tam, mohlo by se ti stát, že odtamtud nevyjdeš živá!“ Tahle bestie, chtěl její smrt, přinejmenším, aby skončila v blázinci, lékařka řekla, že Evinu muži věří, že je Eva alkoholička, tedy jsme Evě dovolili během terapie pít alkohol, uvidíme, kolikrát se opije... Když nepila vůbec, ptal jsem se jí, proč alkohol nepije. Odpověděla: „Nechutná mi to.“

„To přece mohla být náhoda, že jsme zavolali.“ R. „Ona už na náhody nevěří, na to zapomeň, a já byl tak blbý, že jsem se na tom podílel...“

„No ano, kdo mi chtěl pomoci, aby mne neopustila?“ R. „Já, ale mezitím jsem pochopil, že udělala dobře, když od tebe odešla, co ty děláš, to už je opravdu příliš.“ „Já? Já nedělám vůbec nic, to všechno ona... Ona chodila šlapat chodník, v prvním roce, když jsem tady nebyl.“ „To není pravda, ale i kdyby byla, proč jsi u ní tak dlouho zůstal?“ Já „A ty děti? To jsi byl ty s Axelem.“ „Jasně, ale není to pravda, ne všechno, co si člověk dokáže představit, musí také udělat, kromě toho to řekla v hypnóze, to člověk řekne leccos, co by jinak neřekl ani neudělal.“ Axel se Evy jednou v hypnóze ptal, zda si dokáže představit sex mezi ženou a koněm. Řekla ano a také, když se ptal, zda si odkáže představit sex mezi dítětem a dospělým, odpověděla ano. „A s tím znásilněním, to mi řekla, i s tím profesorem.“ R. mimo jiné vyprávěl, že Evu v Praze znásilnil nějaký známy. Nebyla to pravda, samozřejmě to vyprávěla a R. z toho udělal, že to byla ona, koho znásilnili. A pak profesor. R. se s ním potkal na ulici a řekl mu, že Eva doma tvrdí, že je lepší než on. Takové sviňárny vznikaly v chorobné představivosti téhle bestie. „Tak to není“, řekl jsem. „A dnes už věřím více jí než tobě. Tvoje lži jsou zlé, kdybych se na tom nepodílel tak dlouho, udal bych tě.“ „Ty mě? Ale já o tobě vím tolik, že to už teď nemůžeš... Kromě toho jsem si myslel, že jsme kamarádi. Zamiloval ses do ní a teď se chceš postavit proti mně? Do kurvy

a lesby ?“ R. „Není žádná kurva, co měla dělat, když jsi s ní nespal? A sám máš pořád nějaké přítelkyně.“ „Kurvila se od začátku.“ „A ty jsi měl od začátku své přítelkyně...“ „Věříš jí víc než mně?“ „Jasně, co jsi provedl, a já s tebou, to je už dost zlé. Ona ti pomohla udělat všechny ty knihy, bez ní bys do nedokázal. A co děláš teď? Když chtěla na akademii, řekl jsi, že ji žít nebudeš. A ostatně, ona mi ještě nikdy nezalhalo, to jen ty. Například s tím přepadením vrtulníkem. Nikdy o tom s tebou nemluvila.“ „Ale ano. Měla strach.“ „Nic neměla. Ty už máš mozek rozžraný drogami. Zdrogovaný psycho!“ „Kromě toho ty cesty něco daly i jí, a já jí je takříkajíc umožnil...“ „S tím vrtulníkem to nikomu nevyprávěla, lžeš. A na cestách, to přece byla většinou námaha, a přitom ještě snášet tvoje útoky, myslíš, že se jí to líbilo? V Peru jsi nechal kluky, aby se jí vymočili do polévky... V Americe jsi ji nutil, aby snědla starý rybí salát a z toho měla hned otravu, mlátil jsi ji, a to často, má trauma a ty řekneš, že to nic není.“ „Já nelžu. A s tím načuráním, to byla jenom legrace.“ „Nenamáhej se, já vím, že Eva nikdy nelže. Co ty jsi jí udělal... Ty jsi opravdu nemocný...“ „Zamilovala se do tebe, to je pro ni typické. Tvoje milióny... Samozřejmě jsem nemocný, mám roztroušenou sklerózu.“ „A to ona ti, myslím, nevěří, právem, ta už ti nikdy nic věřit nebude. Ano, možná se do mne zamilovala, do svého psychologa, ale to je normální. A má PTBS.“ „Co to je?“ „Trauma, které utrpěla v Kašmíru. Ty ne, protože jsi kouřil marihuanu.“ „Opravdu to má? Ale to je pak blázen!“ „Ne, můj milý, blázen není, i když bys to rád viděl, ale těm hloupostem, jaké jí předkládáš, tak těm se může leda vysmát. A směje se, a že by měla trauma z toho, jak jsi zaplatil maséra, aby jí masíroval ňadra, na to zapomeň, ty jsi udělal ještě horší věci. Když dostala záchvat křečovitého pláče, proč jsi jí nepomohl?“ „Myslel jsem si, že pláče, jen když přijdu já.“ „Když přijdeš kam?“ „Do hotelu, byla v něm celou dobu, vůbec nechtěla ven.“ „Přinesl jsi jí něco k jídlu?“ „Ne, nic nechtěla, jenom zpátky do Evropy, a přitom jsme měli dělat tu knížku.“ „V tu chvíli ti knížka byla důležitější?“ „Podepsali jsme smlouvu.“ „Pak je to ještě horší. To byl pracovní úraz. Litoval jsi ji někdy, cítil s ní?“ „Vždycky jenom něco hrála!“ „Ne, to ty, předstíral jsi jí city, přitom necítíš nic. Kdy ti pomohla nejvíce?“ „Když jsem na dálnici ztratil prkna ze střechy, to řekla, že by šla místo mě do vězení, kdyby to bylo třeba.“ „Udělal bys to pro

24 ni také?“ „Ne...“ „No jasně, ty nemáš žádné city, všechno jen hraješ. Tobě ani není líto, že tě opustila. Ty jen kopíruješ její city, chceš ji jen vlastnit, jako kus šatstva.“ „Ne! Ona mě opustit nesmí!“ „Ztratil jsi ji, hned jak jsi jí dal první facku. A proč jsi zničil její sociální síť?“ „Zasloužila si to, nechce se o mě starat.“ „Právem, ty jsi se o ni také nikdy nestaral, nikdy jsi k ní nic necítil...“ „Myslel jsem si, že byla znásilněná...“ „Ale řekl jsi, že ti to řekla ona...“ „No ano, myslel jsem, že mluví o sobě, když mi to o Jardovi vyprávěla.“ „Ale no tak, přece se s ním dál přátelila, navštívil vás tady a pokud vím, ona k němu jezdí docela často.“ „Třeba se jí to líbí, když ji znásilňuje.“ „Proboha, co ty jsi to za člověka? Kdyby se jí to líbilo, nebylo by to přece žádné znásilnění, jsi sadista a k tomu hloupý.“ „Ano, ale já si myslel, že to byla ona.“ „Zeptal jsi se jí?“ „Ne, samozřejmě, že ne.“ „Ty s ní žiješ třicet let a nevíš, zda byla znásilněná? Její sexuální život je naprosto v pořádku...“ „Spíš s ní?“ „Ještě ne, je to přece moje pacientka, ale snad potom.“ R. zaujal svůj shrbený postoj, který vždycky v takových situacích uplatňoval, cosi jako nevidíš, jak jsem zničený z toho, že s ní budeš spát? „Nenamáhej se, tvoje žárlivost je umělá a facky, které jsi jí dal kvůli jejím mužským známostem, ty byly zbytečné, protože ona dělala a vždy bude dělat to, co bude sama chtít. Ty cítíš nanejvýš závist.“ „Vidíš? A má hospitalismus.“ „Vidím? Co? Každý člověk může dělat, co se mu zachce. A ona si jen vzala svobodu, kterou jsi ty vyžadoval pro sebe. Mlč, žádný hospitalismus nemá, je tak normální, jak jen člověk může být, je také inteligentní, to ty jsi hlupák, ani nevíš, co to hospitalismus je...“ „Nevěřím, že s Axelem nespala.“ „No a, to je teď přece stejně jedno, dala se s tebou rozvést, nebo? Na jejím místě bych udělal totéž.“ „Já si ji brát nechtěl.“ „No, tak to teď můžeš být rád, že jsi rozvedený.“ „Ale já nikoho nemám...“ „Jak to? Máš už patnáct let Pat. A když jsi Evu nechtěl, proč sis ji tedy bral?“ „No, jinak by mě opustila. A Pat je Thajka, kromě toho ji mám jen na to, abych s ní dráždil Evu. Opustila mě.“ „Chceš, aby tě lidé litovali? Rekni, byl jsi někdy do Evy nebo Pat zamilován?“ „Ano, Evu jsem miloval.“ „Rekl jsi jí to někdy? Ty jsi typický psychopat, ti taky, když už nevědí jak dál, chtějí být litováni.“ „Ne, neřekl jsem jí to, to jsem nikdy nemusel, hele, já potřebuju pomoc...“ „Něco takového člověk dělá rád, nečeká, až bude muset. Ale ty nemiluješ ani sebe, jak tě mají milovat druzí? A že potřebuješ pomoc? Mohl jsi

to zastavit, ještě i po té první facce, kterou jsi jí dal, ale ty jsi jí bil dál, kromě toho, co ty máš, to je nevyhlášené.“ „Dělám krásné knihy.“ „Ano, a nikde poděkování Evě, ačkoli je dělala s tebou.“ „To nešlo, ona měla svoje zaměstnání.“ „Jak prosím? Poděkovat můžeš přece vždycky. Své ženě...“ „Ona nebyla moje žena. Já nechtěl, aby tam stálo její jméno.“ „Co to povídáš za nesmysly? Přece jste byli manželé?“ „Ale já ji nikdy nemohl vidět jako svou ženu, protože pořád roztahovala nohy někde jinde.“ „A když ty máš přítelkyni, tak na tom nic není? A ty rány, co od tebe dostala? Kromě toho si myslím, že jsi impotentní.“ „Zasloužila si to.“ „Nikdo si nezaslouží, aby byl bit.“ „Hele, to ti vyprávěla ona. Tloukla ona mě. Já se vždycky omluvil.“ „Proč by to nevyprávěla, celý život o tom mlčela, až nyní, rozvedená, o tom mluví. Nelže. A neomluvil ses.“ „Ale to ti vyprávěla ona... Já myslel, že jsi můj kamarád, mně vždycky jen tak uklouzla ruka...“ „Je to její tělo, do kterého jsi bil, proč by o tom neměla mluvit? A ty tvoje represe vůči ní, necháš ji s polévkou jíst moč, řekneš masérovi, aby jí masíroval ňadra, co to je za zrudnutí, jsi psychopat, který ji chtěl zabít. Miloval jsi ji?“ „Ne, nikdy jsem na ni neměl chuť...“ „Já se tě ptal, zda jsi ji miloval.“ „Hodně toho pro mě udělala.“ „A ty jí to takhle splácíš? Co jsem se tě ještě chtěl zeptat: proč jsi byl vždycky tak žárlivý, i když jsi sám měl přítelkyni?“ „Ona taky žárlí.“ „Ach, skutečně, už tě někdy kvůli nějaké ženě udeřila? To by neudělala.“ „Ne, ale opustit mě chtěla už tenkrát.“ „No jistě, protože ty nejsi člověk, ale monstrum, a já se stydím, že jsem ti tak dlouho všechno věřil. Ostatní štamgasti si také myslí, že lžeš.“ „Slovák mi věří všechno.“ „Ano, protože je stejný blb jako ty. Ach, pro útěchu ti mohu říci, že kromě mne jí její PTBS nevěří nikdo.“ „No tak vidíš!“ „Vidím – devianta, který se raduje, že jí lidé nevěří. Abys měl radost z toho, že snad žádný syndrom nemá, na to bych mohl čekat dlouho, pravda?“ „Ona je přece šílená.“ „Jak šílená?“ „Modeluje přece jen sošky Krista nebo čerty.“ „A co je na tom? Běž do Oberammergau, tam uvidíš spoustu soch Krista, ostatně ne tak krásné jako její.“ „Ale ona říkala, že se o mne postará.“ „Ano, a proč by o tebe měla pečovat? Ty se o ni také nestaráš. Kuchaře v Peru necháš, aby jí močili do polévky, šest let jí říkáš, že je vražedkyně, necháš jí masírovat ňadra, když má problémy s plotýnkami. Je mi z tebe zle, když chtěla navštěvovat akademii, řekl jsi jí, že ji nebudeš živit... Jak se při tom všem musela cítit?

26 *Nikdy jsi z toho neměl špatné svědomí? „Ona v sobě nemá nic ženského, je jako chlap, a taky závidí. Kromě toho jsi mi slíbil, že mi pomůžeš.“ „To právě ne, ona neví, co je závist. Tvůj úspěch ti přála, ne jako ty jí, běžíš k profesorovi a vykládáš mu, že ti řekla, že je lepší než on. Takové žvásty si může vymyslet jen chorý mozek. A pokud řekla něco v tohoto směru, neměl jsi to říkat dál. A má nádherné tělo. Já ti věřil, že má penis, taková pitomost, pravděpodobně jsem zašel příliš daleko a ona si teď o mně myslí, že stojím na tvé straně. Věřil jsem ti i jiné věci, proto jsem souhlasil a spolupracoval. Ale od začátku do konce to nesouhlasí, teď věřím jen jí.“ „Ona všechny řeči roznáší dál.“ „Cože? Jaké řeči?“ „Přece ti pověděla, co jsem říkal o Maxovi, že s ní chce spát.“ „No a? Já se jí na to přímo zeptal.“ „Ale ona ti to řekla. A je nepořádná.“ „Dobře, že to připomínáš, ještě nikdy jsem neviděl tak čistý pokoj, jako byl její, a to prosím celé čtyři měsíce. Ale tvůj byt, když už jsme u toho, ten je špinavý.“ „Ona pije, to přece říkala i ta lékařka. A neuklízela nikdy.“ „Proč by měla uklízet, ty jsi to také nikdy nedělal, proč jsi byl vždycky proti uklízečce, to nechápu, mohl jsi po Evě chtít ještě víc. A ta lékařka se mylí, Eva nepije, jinak by se za ty čtyři měsíce někdy opila, ale nikdy to neudělala.“ „Neumí řídit auto.“ „Skutečně? Měla hodně nehod?“ „Ne, žádnou, já jen vím...“ „Jsem přesvědčen, že řídí auto lépe než ty.“ „A lže.“ „Já odcházím, něco takového nebudu poslouchat. Ty ji neznáš, nikdy jsi s ní nesoucítil, dokonce její menstruaci jsi nenáviděl, nikdy před tebou nesměla plést. A co jsi to říkal, že sedí neustále u Macu, no a, s tebou komunikovat nemůže, ty nemáš její hlavu, ona je mnohem chytřejší než ty.“ „To mi říkáš ty?“ „Já to vím, na to ještě moje znalost lidí stačí. Jak jsi mohl Jardovi říct, že ti to pověděla?“ „Myslel jsem si, že to byla ona.“ „Proč jsi se jí nezeptal?“ „Na takové věci se člověk neptá.“ „Ale vyprávět lži, to se smí? Miloval jsi ji někdy?“ „Ne, nikdy jsem na ni neměl chuť.“ „To nemyslím, sex pomine, ale zda jsi ji někdy miloval?“ „Ano, jednou řekla, že by pro mne šlo do vězení, když jsme mysleli, že prkna, co jsem měl naložená na střechu auta, zavinila nehodu.“ „To je přece v pořádku, ty bys pro ni přece udělal totéž.“ „Ne, já bych místo ní do vězení nešel.“ „Ale špinit ji lhaním, to můžeš? Je to pravda, že jsi jí řekl, když od tebe chtěla dítě: podepíšeš mi, že není ode mne? Proč jsi se s ní vlastně ženil?“ „Chtěla to. Ano, s těmi dětmi, to jsem řekl, ale když ona se všude kurvila...“ „A*

ty? Ona se ti postará o Goethův institut a ty se seznámíš s nějakou ženskou, jedeš s ní do Ameriky a Evě to ani neřekneš? Kromě toho si jen vzala svobodu, kterou jsi ty požadoval pro sebe.“ „Ale ona je žena, ta si to dovolit nesmí. Já se ženit nikdy nechtěl.“ „Ale oženil jsi se s ní. Proč?“ „Chtěla mě opustit.“ „To je typické...“ „Co je typické?“ „No přece, než abys odešel z bytu, raději se oženíš, vezmeš si ji jako svůj oblíbený kus nábytku.“ „Ano, možná. Kam jsem ale měl jít?“ „No, například k jedné z těch tvých přítelkyň, které jsi vždycky měl.“ „Ty jsem měl jenom proto, že mi pořád byla nevěrná.“ „Musím jít, už to nevydržím, ty jsi nemocný, a bohužel je tvá nemoc nevyléčitelná. A já jsem byl vůl, když jsem věřil tobě a ne jí. Jak to vlastně bylo, když jsi přišel sem, ona už měla to místo u Quicku..?“ „Já tady nechtěl zůstat.“ „Přemlouvala tě?“ „Ne, to ne, postarala se o to, že jsem přišel do Goethova institutu.“ „A pak se seznámíš s tou Američankou a jedeš s ní do Ameriky.“ „Ano, to byla chyba.“ „Po šesti týdnech tě vyhodila a ty jsi se vrátil k Evě?“ „Kam jsem měl jít?“ „A kam má jít dnes ona? Ty jí to ale skutečně splácíš, zlomyslnostmi, které volají do nebe, ačkoli jsi tady dvacet let opakoval, že odejdeš do Asie. A využíváš ji.“ „V Asii žít nemůžu.“ „Mně je špatně, toho zla, co se nasbíralo v jednom člověku...“ „Ona si to zaslouží, je to kurva.“ „To bys rád, ale i kdyby byla, pomohla ti víc než ty jí. A byla by poctivá kurva, ale ty jsi svině, bez ní bys tolik knih neudělal.“ „Ona mi teď už nechce pomáhat.“ „Ma pravdu – copak ty jsi jí někdy pomohl?“ „Bylo to tak, dostal zakázku na Brazílii a skutečně se ptal Evy, zda na ní bude dělat s ním, Eva to přirozeně odmítla a tak i on odmítl v nakladatelství. To celé se opakovalo o půl roku později, jen s Jižní Afrikou, taky tehdy Eva právem odmítla. A pak už mu nakladatelství nikdy žádnou smlouvu nenabídlo. Já to nechápal, on odmítá dělat knížky jen proto, že Eva nejede s ním? Skutečně bez ní není schopen nic udělat? Fotografuje skutečně lépe ona? Pravděpodobně. Trpěl jsem. Na jedné straně Eva, kterou jsem miloval a současně dělal její terapii, na druhé straně ta bestie a moje skupina, které jsem slíbil, že Evu zničím, protože je potenciálním nepřítelem. Když jsem se ale v poslední chvíli dozvěděl, že Eva ani neví, co je MPH, bylo mi opravdu zle a začínal jsem se za své chování v posledních deseti letech stydět. Neměl jsem nikoho, kdo by mi pomohl, šířil jsem se a rozloučil se se vším a se všemi, s Evou, se skupinou, s klinikou. Dokonce

28 *jsem pomýšlel na sebevraždu, byla to zlá doba. Psychoterapeut se nesmí zamilovat do své pacientky, to jsem také věděl, ale nepomohlo mi to dál. Zase jednou jsem v hospodě potkal R. „Proč jsi odešel, když za tebou přišla?“ Poradil jsem Evě, aby si s R. naposledy promluvila. „Neřekla, abych zůstal, kromě toho jsem měl jiný termín.“ „Žádný termín není tak důležitý, jako tvá budoucnost.“ „Ale já se na ni zlobil, protože se mnou nechtěla udělat ty dvě knížky, Brazílii a Jižní Afriku, jiní by udělali všechno, ale ona řekla ne.“ „No jistě, co má z toho, že s tebou podnikne náročnou a nebezpečnou cestu a nikde se neobjeví její jméno, nedočká se ani poděkování?“ „Ale mohla jet se mnou, zaplatil bych let.“ „Ty jsi vážně nemocný a já ti gratuluji, že tě odmítla. Ty jsi ji přece v Americe bil, i v Nepálu, na chatě, tady.“ „No ano, občas mi ujela ruka, ale ona mě taky tloukla a kromě toho mě provokovala.“ „Ano, ale právem, žádný člověk své ženě bezdůvodně nenadává ty píčo. Kromě toho mi v terapii řekla, že když tě udeřila poprvé, věděla, že je to také naposledy, nechce nikoho bít. Ty jsi byl po celé manželství bestie. Kdo komunikuje bitím je sadista, nemocný člověk.“ „Nemusela si mě brát, já se přece ženit nechtěl.“ „A co, odtáhla tě do Mandelstraße násilím?“ „Samozřejmě ne, ale nedala pokoj. A kromě toho tvrdila, že chce zestárnout po mém boku...“ „To ještě nevěděla, co jsi za bestiji. Kromě toho jsi jí dvacet let říkal, že půjdeš do Asie, jak měla plánovat budoucnost s tebou? Když jsi žil s ní, měla právo na důvěru. Chtěla přece děti...“ „Děti? S ní? Nikdy!“ „Proboha, proč to musím poslouchat, já tu ženu mám velice rád a když budeš takto pokračovat, nakonec se s ní ožením.“ „Dostala tě, ale jde vlastně jenom po tvých miliónech.“ „Mne žádná nedostane, a od Evy jsem se naučil, jak poznat, když jde někdo jen po mých penězích.“ „Ale ty jsi s ní přece dělal tam to všechno, ona se to dozví.“ „Ano, toho se obávám. Pak už mne nebude mít ráda.“ „Postarám se, aby se to dozvěděla.“ „To nemusíš, jednoho dne to zjistí i bez tvé pomoci. Je tak šťastná, ani netušíš, teď bys jí mohl závidět, jak si užívá život bez tebe.“ „No prosím, ona mě nemilovala.“ „Ne, nemilovala. Říká, že když jsi jí dal první facku, přestala tě milovat. A já jsem vůl, že jsem ti věřil. Ty nemáš svědomí, jinak by jsi se musel stydět.“ „Já přece nezačal, to byl Axel, kdo tvrdil, že prý má něco s dětmi.“ „Ano, to byla největší hloupost mého života, že jsem ti to vyprávěl.“ „A co když je to pravda, že je pedofilní?“ „Mlč, prosím, tvůj mozek se od-*

poroučel, to je těch tvých šest jointů denně.“ „Marihuanu kouřím kvůli RS.“ „To ti nepomůže. Nedivil bych se, kdyby se mnou Eva už nepromluvila ani slovo.“ „No jasně, po tom, co jsi jí udělal!“ „A ty? Celý život jsi ji jen nenáviděl a trápil. V Americe jsi ji dokonce mučil.“ „Cože? Ona lže!“ „Ne. Celé hodiny jsi nezastavoval, když potřebovala na záchod.“ „Chodila čurat moc často, to jsem ji chtěl odnaučit.“ „Já te nenávidím!“ Jak jen bych mohl změnit celou tu situaci, do které jsem se dostal? Eva po čtyřech měsících odešla z kliniky, samozřejmě ne do Müllerstraße, tam byla jen jednou, něco si odnést, bylo to fiasko, jak mi vyprávěl R. Mezitím už jsem jej poznal a zatímco si on myslel, jak to Evě ukázat, bylo mi jasné, že jej ubila svými argumenty. Měla velice brzy vlastní byt, ale také přítele. Byl jsem se s ní občas najíst, ale mé problémy se životem ve MPH a pravděpodobně také můj burn-out syndrom mi nedovolovaly, abych si s ní něco začal. Šel jsem do supervize a poradili mi terapii. Za půl roku jsem shodil 20 kilo. Někdy jsem ji její Kašmir záviděl, v terapii říkala, že to nejhorší co kdy zažila má už za sebou, a protože ví jak to vypadá když člověkk umírá, nemá strach ani před vlastní smrtí.

Vydírá mne. Já jsem ale mezitím natolik zesláblý, že mu to dovoluji. Z mé krize se vyvinula neuróza. Poté, co jsem zjistil, že Eva má přítele, pokusil jsem se na ni zapomenout. Zůstalo u pokusu, šel jsem k jejímu psychologovi a vyprávěl mu celou pravdu. Samozřejmě jsem měl obavy, že bude dál roznášet, že jsem se jako psycholog zamiloval do své pacientky, nebo že jsem její životní příběh znal od jejího muže a přesto ji léčil, což jsem vlastně nesměl. Neměl jsem ale jinak nikoho, komu bych se s tím vším mohl svěřit. A byl to on, kdo mi jednoho dne řekl, že Eva je volná, přítele poslala k vodě. Okamžitě jsem jí zavolaal a ona mne pozvala na večerí. Když jsem to vyprávěl R., vydíral mne, buď tam půjdu, nebo bude všude vyprávět, že jsem se zamiloval do děvky, k tomu své pacientky. Ale teď bych prý mohl dokázat, co nedokázal Axel, totiž aby skočila z okna, přikázal mi. Formálně jsem se do toho pustil, přirozeně bych Evu nikdy nezabil, ale raději se tím budu zabývat já, než aby dal R. peníze nějakému hlupákovi nebo někomu, kdo nenávidí ženy a R. věří a nakonec by Evu zabil. Zeptal jsem se jej, jak bych to měl udělat. Odpověděl mi, že přece znám adresu jejího přítele, vždyť jsem ji nechával sledovat, zajdu tedy k němu a vyžádám si klíče od jejího bytu, v nejhorším případě mu mám zaplatit zuby, nutně potřebuje zubarě. A tak se stalo. Najednou jsem stál o půlnoci uprostřed Eviny ložnice a ptal se jí, jak se jí daří. Od Axela jsem dostal posthypnotický spouštěč, klepání na dveře bytu, fungovalo to znamenitě. V hypnóze mi odpověděla: „*Nevede se mi moc dobře, musím toho hodně zpracovat, zvláště, že člověk to nejhorší vždycky odsouvá až na konec.*“ „*Tak je to vždycky*“, řekl jsem jí. Musel jsem odejít, chtěl jsem ji políbit, ale to by se probudila a o to jsem nestál. R. jsem nabídl, aby zašel k ní do bytu a omluvil se za všechno, ale kde, ten se mi jen vysmál: „*Omlouvat se te' děvce?*“ Vytýkal jsem mu, že najímá lidi, kteří mají Evu zavraždit, protože nemá dost odvahy, aby to udělal sám. Vysmál se mi. S Evou jsem se domluvil, dvakrát či třikrát jsme byli na kávě, ale já byl pokaždé tak smutný z celé situace, že naše setkání zůstala více méně na povrchu. Přinesla mi nádherný příběh o domu, který jsem jí chtěl později darovat. Eva pak šla zase do Rosenbergu na terapii, mluvili jsme spolu sice jen jednou, ale dohodli jsme se, že se spolu půjdeme najíst. Pravděpo-

dobně si chtěla promluvit o té nedovolené hypnóze, ale psychoterapeuti měli příkaz, o hypnóze s ní vůbec nemluvit. Zůstala v Rosenbergu jen tři týdny. Mí bývalí kolegové Evě stejně jen záviděli její světonázor a dosáhli různých nedorozumění, a ona, která nikdy neintrikuje, vycítila oč jde a odešla domů, stále ještě s nedoléčeným PTBS. Pobyt v Rosenbergu jí nepomohl a ani se jí nelíbil, kromě toho jí skutečně její syndrom nikdo kromě mne nevěřil, takže co by tam dělala? O týden později to bouchlo v Americe. Tak, teď to máte všichni, vy, kteří jste nevěřili, tak to vypadá, když člověk dostane PTBS, stát se to může i v takzvaných civilizovaných zemích, jenže v Kašmíru k dnešnímu dni zemřelo čtyřicet tisíc lidí a v Americe to bylo jen 3 500 mrtvých. Když jsem zavolał R., abych mu sdělil něco v tom smyslu, že teď Evě uvěří všichni, řekl jen: „*Neuvěří jí nikdo, ta si to všechno jen vymyslela.*“ V duchu jsem trpěl s ní... Ta nešťastnice, jaké martyrium musí prodělavat, když všichni věří jen té bestii a ne jí. Psychopatovi se vždycky věří, ten to má mnohem snazší, a přitom má svůj vlastní adat, podle kterého jede, jak se mu zachce, ne jako ostatní svět nebo manželka. Eva mi vyprávěla, že s ním už roky není možné normálně mluvit, buď na ni ječí nebo hned uderí. Nenáviděla sebe samu, protože musela vždy dělat to, co chtěl on. Ona, která tak miluje svobodu, je ke všem lidem tak loajální a tolerantní, která je přinejmenším v mých očích velice hodnotným člověkem, miluje lidi a miluje krásu, a musela dělat to, co jí ta bestie uložila? Když jsem se jí při terapii ptal, jak dlouho už to trvá, řekla dvacet let. On jí prý vždycky říkal, že může odejít, chce-li, ale protože vždycky platila v Müllerstraße nájem a on jí málem každý den říkal, že odejde do Asie, čekala. Mně nerěkl ani to, že ji zná natolik dobře, že už s ní nemusí mluvit. „*Neznáš ji*“, řekl jsem, „*jen ji kopíruješ, ale znáš ji jen velice málo, jinak bys ji nevystavoval takovým represáliím.*“ Eva mi nedávno vyprávěla, že byla u posudkového psychologa ohledně důchodu. „*No a?*“, zeptal jsem se. „*Mám PTBS, ale jsem plně schopná práce, takže žádný důchod.*“

Jsi bestie a já to dosud nepoznal! Při příštím setkání štamgastů R. vyprávěl, že se jí konečně zbavil, přitom na něm bylo vidět, že vlastně prohrál, ale byl sám o sobě natolik přesvědčen, že nám porážku, kterou musel přijmout, prezentoval jako vítězství. Především ale si chtěl se mnou promluvit mezi čtyřmi očima, domluvili jsme se. Jak jen mohou lidé věřit a naletět takové bestii a zatratit tak milého člověka, jako je Eva, jak je tohle možné? Tady je odpověď, našel jsem ji na netu. Psychopata žene závist a R. měl Evě co závidět, Eva lépe než on fotografuje, dělá sochy tak krásné, že by se za ně Rodin nemusel stydět - a je schopná říct, že to by dokázal každý, no jistě, co má také pořád říkat na ty hloupé R.-ovy poznámky typu Jak jen můžeš dělat něco tak krásného, ty jsi přece nestudovala. Je chytrá, na světě není kniha, kterou by neznala, jednou dokonce při terapii citovala Rilka, sama píše krásné texty, člověk by věřil, že jejím otcem byl E. E. Kisch.

Závistivý člověk se označuje jako závistivec.

*Závist je strach před někým mocnějším,
inteligentnějším, talentovanějším, ne láska k němu.*

Je sice pravda, že lidé mnohdy předstírají, že milují ty, kterých se bojí, a možná dokonce sami věří, že je milují, ale taková láska se obvykle zakládá na popírání strachu, závisti a nenávisti, které se pod ní ukrývají. Závist není třeba nikomu závidět. Protože všude, kde se objeví větší naděje, najde se též intenzivnější závist, nebezpečnější nenávist a zákeřná žárlivost. Nenávist je aktivní nelibost, závist pasivní, proto se nesmíme divit, když se závist rychle změní v nenávist. Závist je zármutek nad blahem druhého, závistivce proto neopouštějí strasti a mrzutost... Hloupost má mnoho dětí, mužského i ženského rodu, závist a chamtivost, lež a sobectví, hněv a pomluvu... Přesně toho dosáhl, kam Eva přijde, všude říkají, to je ta s těmi dětmi, ta pedofilní. Nejnebezpečnější choroby srdeční jsou pořád ještě nenávist, závist a chamtivost. Dcerou závisti je pomluva. Zádná vášeň není pro lidskou duši škodlivější než závist, která sice nezarmucuje druhé, ale pro toho, kdo jí trpí, je tím největším, vlastně základním zlem. Protože jako rez požírá železo, ničí závist duši, kterou postihne... Velikost lži je podstatným faktorem, určujícím zda jí bude uvěřeno, protože obrovské masy nějakého národa se spíše ne-

chárají klamat, než že by v hloubi srdce byly vědomě a záměrně zlé... 33
Primitivní jednoduchost jejich chápání z nich dělá snazší oběti velké lži než malé, protože malé lži si vyprávějí sami, styděli by se ale vyslovit velkou lež. Taková podoba lži by nikdy nevstoupila do jejich mysli. Také by nikdy od druhých nečekali, že se dopustí takové nestydatosti, jakou je naprosté obrácení faktů... Psychopati jsou ti největší lháři. Je jediné řešení: okamžitě a definitivně se s nimi rozloučit. Proti psychopatovi nemáš šanci. A ještě něco: většina jich nesedí ve vězení. Jak pravdivé, ten největší psychopat všech dob sedával často naproti mně a já to deset let nepoznal.

*LEZ MUSI BYT JEN
DOSTATECNE VELKA – A NIKDO NEUVERI,
ZE JE TO LEZ.*

Jediné opravdu důležité spiknutí je spiknutí psychopatů proti nám ostatním. A tak jsem přemýšlel o R. I když člověk nevěří tomu, co o Eve vypráví, něco vždycky ulpí. Eva mi vyprávěla, že ani její nejlepší přítel s ní už nemluví, když u něj pracovala, pokoušel se ji ponižovat a ničit. Ale zůstalo jen u pokusu, Eva dokáže komunikovat tak dobře, že na ni byl dokonce i on krátký.

Minula dům, viděla mne, ale přesto nešla dovnitř. V krizi, do které jsem se dostal, jsem si přitom přísahal, že pokud vstoupí dovnitř, dům jí daruji. Dům stojí přímo u jezera, vlastně jej původně chtěla skupina a pro ni jsem jej porízoval, když jsem se ale se skupinou rozcházel, myslel jsem na Evu, potřebovala by dům mnohem naléhavěji než skupina, která mne mezitím zklamala. Proč mne nevarovali před takovým netvo-rem, jako je R., nechali mne celé roky věřit svinstvům, která si vymýšlel, dokonce Evu přepadli vrtulníkem, ona to nevyprávěla ani R., když se vrátila domů, tak málo už s ním měla společného. Zůstávala s ním jen proto, že u něj předpokládala roztroušenou sklerózu. V roce 1989 jí předstíral první záchvat a pak simuloval RS šest let, při terapii jsem se Evy ptal, zda by jej skutečně opustila, kdyby RS neměl. „*Přirozeně*“, zazněla její upřímná odpověď, čistá, jako vypraná v Persilu. Takže on jí ještě šest let připravoval peklo na zemi, sviňák. Ach bože, já jej nenávidím, jak jen může země nosit takovou stvůru? Přestal jsem pak také s terapií, nemohu být dobrý terapeut, když jsem věřil té bestii. Tak jsem o sobě pochyboval, až bych se nejraději zabil. Ta nebohá žena, nyní jsem ji zbožňoval, ale skupina mi hrozila vyhazovem, pokud ji nepřestanu milovat. A skupina byla celý můj život, smysl mého bytí, cítil jsem se v ní tak bezpečně, a teď nejenže by mne vyloučili, dokonce by skupinu rozpustili, pak už bych neměl žádnou oporu. Kam mám jít, kdyby Eva věděla, co vím já, zapudila by mne, tady by mi nepomohly ani moje milióny, ona vůbec nesmýšlí materiálně, to jsem zjistil při terapii, na otázku, co si myslí o penězích, odpověděla, že nejkrásnější věci tohoto světa jsou zdarma. Má sestra a můj švagr se mnou už nechtějí mít nic společného, zrovna tak Axel, na štamgasty mohu zapomenout, ti hlupáci tam, ti věří R., kam mám tedy jít? Zůstanu sám. Ale raději sám než mezi psychopaty, Axel je taky psychopat, chtěl přece zkoušet, zda Eva skočí z okna, jednou jí to řekl v hypnóze, ona otevřela okno, kdybych to nezastavil, byla by skočila... Proboha, co jsem to musel prožít, a teprve ta žena, tak rád bych jí pomohl, být s ní je pro mne velkou radostí, ale ona nevidí mé peníze, koupit se nenechá, a jako člověk jsem ji zklamal, protože jsem celé roky věřil R., musí mne nenávidět, tak jako nenávidí jej, ale když jsem se jí na to jednou při terapii ptal, řekla jen,

toho člověka je mi líto, s jeho RS a drogama, které už celé roky bere, ty mu rozežraly mozek, je mi jej jen líto, nenávisť k němu necítím, přinejmenším mi po dva roky našeho soužití dal pocit jistoty, té jsem si později dokázala sama získat tolik, že jsem jej nepotřebovala, vlastně jsem jej nepotřebovala k ničemu a v ničem, jsem chytřejší než on, jsem hodnotný člověk, nikdy se nenudím, nakolik to jen bylo možné, žila jsem vedle něj svůj vlastní život a ten se mi zamlouval.

Musela vytrpět taková muka, on dokonce okupoval byt, který jí byl při rozvodu přirčen. Taková svině.

Sešel jsem se s ní k poslednímu rozhovoru. Nabídla mi pomoc, pravděpodobně poznala, že jsem na konci, skutečně se mi vede velice zle. Lásku k ní projevít nesmím, stejně tak sympatie, které k ní cítím, říká tak krásné věci, pravděpodobně je vyléčená, přál bych jí to, vždycky dokázala vše velice rychle zpracovat a všechno, opravdu všechno udělala správně, přinejmenším jsem jí řekl, že to, co řekla o životě dnes, bych nedokázal lépe formulovat, alespoň něco, ach bože, tak rád bych ji objal, řekl jí, že ji miluji, už od Hongkongu, ale namísto toho jsem jí vynadal, že mne srovnává s tím monstrem R., měla přece pravdu, tak dlouho jsem mu věřil, za to teď musím pykat. Byla tak krásná, tak uvolněná, sebejistá, vůbec ne nervózní, musel jsem se smát, protože R. vždycky vyprávěl, že je hysterka, to nebyla nikdy, a nikdy nebude, hysterický a cholerický je on sám, ten lhář. A závistivec, kdykoli mu něco nesesedlo, říkala Eva, hned měl pěnu u úst a oči mu málem vypadly z důlků, jak mi řekla, stávalo se to často, poháněla jej jen závist. Také mi řekla, že vinou drog měl často oči jako angorský králík... Byla pohroužená do sebe, do svého středu, chtěl jsem jí složit poklonu, ale nedokázal jsem to, zato jsem před ní kouril, doufám, že to viděla jako oběť. Díky bohu jsem nezakašlal, ale za všechno jsem se tak styděl, za všechno, co jsem téhle ženě způsobil. Jak jsem jen byl smutný, když řekla, že to je náš poslední rozhovor. Tu ženu budu milovat do smrti...

O rok později jsem se dozvěděl od jejího lékaře, kterému jsem se vydával za jejího psychologa, že je v péči nemocnice ve Schwabingu, prodělala operaci, ta proběhla dobře, a 26. října má poslední termín v nemocnici. Přěptal jsem se u starosalemistů na někoho z nemocnice a řekli mi přesně tohle datum i číslo jejího parkovacího místa. V době, kdy měla být hotová, jsem čekal u jejího auta, obdivoval ten obrovský vůz, nenáviděl jsem vlastní porsche a přirozeně jsem se nemohl vynadívat na řadicí páku, kterou tak miloval Axel a kterou jsem mezitím viděl už v jejím druhém autě. Zpozoroval jsem její siluetu, když vycházela z budovy, její chůze jako vždycky signalizovala radost, to ona dokáže, potěšit lidi už svou chůzí. Totéž mi řekl lékař z jejího oddělení: „*Viš, když měla po operaci a týden u nás ležela, všichni ji měli rádi, pacienti i personál, pro každého měla vlídné slovo nebo žert, nikdy nezapomněla všechny pozdravit, vřelý, hodnotný člověk, ano, tak jsem ji poznal, proč vlastně potřebuje psychologa?*“ „*Má PTSS.*“ „*Ach tak, to samozřejmě člověk nevidí, prosím tě, pomoz jí.*“ „*To udělám, myslím, že už jsem něčeho dosáhl.*“ „*Ach, málem bych zapomněl, máme tady havrana, který nemůže lítat, během týdne se s ním spřátelila, dala mu jméno Jakub, přinášela mu chleba a myslím, že si dokonce povídali, mohl jsem její rozhovory s Jakubem často pozorovat oknem.*“ „*To je pro ni typické... Ona mluví i s racky.*“ „*To si dokážu představit.*“ „*Děkuji ti za všechno.*“

Pomalu jsem přicházel k ní, chtěl jsem ji vidět, zase jednou dýchat stejný vzduch, jako ona, chtěl jsem ji hladit svými pohledy, být v její blízkosti. Aby mne nepoznala, přetáhl jsem si přes obličej roušku, nebylo sice jaro, tedy žádný pyl ve vzduchu, ale byli jsme v nemocniční zahradě, může si myslet, že mám nějakou nakažlivou nemoc... Do setkání s ní zbývalo ještě dost času na to, abych se sám sebe zeptal, proč to už celé roky dělám. Proč ji pronásleduji? Proč chci být v její blízkosti, co mne na té ženě fascinuje? Rozumově jsem na tyto otázky nikdy odpověď nenašel, rozum vždy říkal: krásná už není, ani moc mladá, mohl bys mít desítky mladších a krásnějších. Ale tebe se neptám, řekl jsem hlavě, ať odpoví mé srdce. Dobrá, šel jsem tedy, pod mýma nohama šustilo spadané listí, a odpověď přišla: *Je tou jedinou ženou, která*

38 *nehledí na tvé peníze, milovala by tě, i kdybys neměl žádné, peníze pro ni nic neznamenají, lidi ona vidí jen srdcem, tvá moc a tvé postavení ve společnosti, členství v řadě nejružnějších spolků, to všechno tobě ani jí nic nepřinese a ona to vidí, nelituje tě, nicméně kdyby mohla, řekla by ti, že to nejkrásnější na životě najdeš ve svém nitru, musíš to jen nechat vyjít ven, být tomu porodníkem, v každém člověku se najde cosi velkého, pro co se vyplatí žít a co může ukázat ostatním lidem...* Právě tak, pomyslel jsem si, ke mně mluvila srdcem tenkrát v Hongkongu, protože o čem budeme hovořit, to je naprosto lhostejné, hlavní je, že spolu komunikujeme, také to je její výrok... Miluji ji, patřím jí, je tou jedinou, kterou jsem kdy miloval. Je tou jedinou ženou, která ve mně vidí člověka a ne pracháče. Mezitím jsem došel až k ní, skoro jako děvčátko šoupala nohama v listí, vůbec mne nepostrhla, tak byla zaměstnaná sama sebou a okolní přírodou, dobrý den, řekl jsem, ona odpověděla tázavým dobrý?, v koncovém ý ale už byla stopa poznání, přesto šla dál, jako tenkrát, když nevstoupila do domu, ano, tak to prostě je, oba víme, že se milujeme, a pro tuto skutečnost jsme chladní dokonce sami před sebou, v našem podvědomí se budeme vždycky milovat, ale ti realisté v nás nám nedovolí žít spolu a je to tak dobře. Dokonce věřím, že se milujeme natolik, že naše spolužití by bylo nadbytečné. Zradili bychom tu obrovskou přichylnost, kterou k sobě cítíme. Takhle asi vypadá agapé. Byla by to zrada na lásce, která je větší než my. Někdy jí to všechno budu muset splatit, ona by přece mohla pracovat kdekoli, kdybych to neudělal, mohla dál pracovat tam, kde jsem o ní lidem vyprávěl všechny ty lži... V agenturě, v nakladatelství, u Detlefa. Ano, má pravdu, musel jsem být nemocný, když jsem té bestii všechno věřil. Dokonce i v nakladatelství Norden jsem dál šířil ty lži o zneužívání dětí a její prostituci. Ačkoli, ano, ačkoli mne nazývá sociopatem, a má pravdu, zapomněl jsem nebo potlačil, co jsem jí kdysi řekl, žiji jen pro současnost a to je charakteristické pro psychopaty. Není divu, že ve mně vidí bestii, jsem jako on, když jí něco řeknu, věřím tomu jen v té vterině, kdy to říkám, o málo později už ne... Jako kdybych žil jen pro současnost, nemám minulost ani budoucnost a to ona pochopila, nevěří mi ani slovo a srovnává mne se svým bývalým manželem, s tou nestvůrou. Ano, jsem jako on – psychopat.
Nikoho se člověk nebojí a nikoho nenávidí víc než toho, komu ublížil.

